

STEVE BERRY

DE JEFFERSON
CODE

DE FONTEIN

PROLOOG

Washington D.C.

30 januari 1835

11.00 uur

President Andrew Jackson stond oog in oog met het pistool dat op zijn borst werd gericht. Een onalledaags gezicht maar niet geheel onvertrouwd, niet voor een man die bijna heel zijn leven in oorlogen had gevochten. Hij verliet op dat moment de koepelrotonde van het Capitool, op weg naar de oostelijke zuilenportiek, even somber gestemd als het weer die dag. Zijn minister van Financiën, Levi Woodbury, hield hem op de been, net als zijn trouwe wandelstok. De winter was dit jaar streng geweest, vooral voor een broodmager lichaam van zevenenzestig jaar – zijn spieren waren ongewoon stijf, zijn longen aldoor verstopt.

Hij had zich alleen buiten het Witte Huis gewaagd om afscheid te nemen van een oude vriend: Warren Davis uit South Carolina, die tweemaal in het Congres was gekozen – eerst als bondgenoot, een Jacksoniaanse democraat, en de tweede keer als vermaledijde Nullifier. Zijn vijand, de voormalige vicepresident John C. Calhoun, had de Nullifier Party opgericht, waarvan de leden vonden dat staten zelf mochten beslissen welke federale wetten ze wel of niet naleefden. Hij had die dwaasheid ‘het werk van de duivel’ genoemd. Als de aanhangers van nullificatie hun zin kregen, zou er geen Amerikaanse Unie meer overblijven, maar dat was vermoedelijk ook hun bedoeling. Gelukkig sprak de grondwet van een verenigd bestuur, niet van een los verbond waarin iedereen kon doen en laten wat ze wilden.

Het volk was belangrijker dan de staten.

Jackson was niet van plan geweest de begrafenis bij te wonen, maar hij had zich gisteren bedacht. Ondanks hun politieke verschillen had hij Warren Davis gemogen, dus had hij de deprimerende preek van de huiskapelaan lijdzaam aangehoord – *het leven is ongewis, vooral voor ouderen* – waarna hij stapvoets langs de open kist was gelopen, een gebed had gemompeld, en naar de rotonde was afgedaald.

Daar wachtte een indrukwekkende menigte toeschouwers.

Honderden mensen waren gekomen om een glimp van hem op te vangen. Hij had de aandacht gemist. Te midden van het volk voelde hij zich als een vader omringd door zijn kinderen, blij met hun genegenheid, en hij hield van hen als een plichtsgetrouwe ouder. Er was veel om trots op te zijn. Hij had zojuist het onmogelijke voor elkaar gekregen: de staatsschuld afbetaald, volledig voldaan tijdens het acht- en vijftigste jaar van de republiek, in het zesde jaar van zijn presidentschap. Een enkeling in de massa juichte hem toe. Op de bovenverdieping had een van zijn kabinetministers verteld dat het publiek de kou hoofdzakelijk had getrotseerd om Old Hickory te zien.

Hij had geglimlacht bij het horen van zijn bijnaam, een verwijzing naar de taaiheid van hickoryhout, maar wantrouwde het compliment.

Hij wist dat velen bezorgd waren dat hij met de traditie zou breken en een derde ambtstermijn nastreefde. Een zorg die ook leefde onder leden van zijn eigen partij, van wie sommigen zelf de ambitie hadden om president te worden. Overal leken vijanden op de loer te liggen, vooral hier, in het Capitool, waar de afgevaardigden uit het Zuiden steeds brutaler werden en de wetgevers uit het Noorden steeds arroganter.

Het was lastig geworden enige schijn van orde op te houden, zelfs voor iemand die met harde hand regeerde.

Erger nog: hij merkte de laatste tijd dat hij zijn interesse in de politiek verloor.

Alle grote veldslagen leken achter hem te liggen.

Er restten hem nog maar twee jaar als president en dan zou zijn carrière zijn afgelopen. Daarom had hij de mogelijkheid van een derde termijn opengehouden. Al was het alleen maar omdat het vooruitzicht dat hij zich opnieuw verkiesbaar zou stellen zijn vijanden op afstand hield.

In werkelijkheid dacht hij niet aan een volgende termijn. Hij zou stil gaan leven in Nashville. Terug naar Tennessee en zijn geliefde Hermitage.

Maar eerst was er nog het vuurwapen.

De goed geklede vreemdeling die het koperen, enkelschots pistool op hem gericht hield, was uit de toeschouwers opgedoken, zijn gezicht half verborgen door een dikke, zwarte baard. Als generaal had Jackson legers van de Britten, Spanjaarden en indianen verslagen. Als duellist had hij ooit iemand gedood om de eer van zijn vrouw te verdedigen. Hij was voor niemand bang. Zeker niet voor deze dwaas, wiens bleke lippen trilden, net als de hand met het pistool.

De jonge man haalde de trekker over.

De haan klikte.

Het slaghoedje ging af.

Een knal weergalmde tegen de stenen muren van de rotonde. Maar het kruit in de loop werd niet ontstoken door een vonk.

Het pistool weigerde.

De schutter leek geschokt.

Jackson wist wat er was gebeurd. Koude, vochtige lucht. Hij had al menig vuurgevecht in de regen geleverd en wist hoe belangrijk het was om het kruit droog te houden.

Woede maakte zich van hem meester.

Hij pakte zijn wandelstok met beide handen beet, stak die voor zich uit als een speer, en stormde op zijn aanvaller af.

De jonge man gooidde het wapen weg.

Er kwam een tweede koperen pistool tevoorschijn. De loop bevond zich nu op een paar duimbreedtes van Jacksons borst.

De schutter haalde de trekker over.

Weer een klap van het slaghoedje, maar geen vonk.

Ook dit pistool weigerde.

Voordat Jackson zijn belager in de maag kon porren, greep Woodbury zijn ene arm en de minister van Marine zijn andere. Een officier in uniform stortte zich op de schutter, net als verscheidene leden van het Congres, onder wie Davy Crockett uit Tennessee.

‘Laat me los!’ riep Jackson uit. ‘Laat me bij hem. Ik weet waar hij vandaan komt.’

Maar het tweetal hield hem in bedwang.

De armen van de schutter zwaaiden wild boven de zee van hoofden, waarna de man tegen de grond werd gewerkt.

‘Laat me los!’ riep Jackson opnieuw. ‘Ik kan mezelf beschermen.’

De politie verscheen en de schutter werd ruw overeind getrokken. Crockett droeg hem over aan de agenten en verklaarde: ‘Ik wilde de grootste schurk op deze wereld ontmoeten, en nu heb ik hem gevonden.’

De schutter brabbelde iets over dat hij de koning van Engeland was en dat hij meer geld zou bezitten zodra Jackson dood was.

‘We moeten hier weg,’ fluisterde Woodbury tegen hem. ‘De man is duidelijk krankzinnig.’

Dat excuus wilde hij niet horen. ‘Krankzinnig? Nee, een samenzwering zul je bedoelen. En die man daar dient als hun werktuig.’

‘Kom, mijnheer,’ drong zijn minister van Financiën aan. Hij leidde de president de mistige ochtend in, naar een wachtend rijtuig.

Jackson liet zich meevoeren.

Maar zijn hoofd kolkte van de gedachten.

Hij was het eens met wat Richard Wilde, een Congreslid uit Georgia, ooit tegen hem had gezegd: *een gerucht brengt met zijn honderd tongen minstens zo veel verhalen voort*. Dat hoopte hij maar. Hij was die huurmoordenaar zonder een spoortje angst tegemoet getreden. Zelfs twee pistolen hadden hem niet afgeschrikt. Alle aanwezigen zouden getuigen van zijn moedige optreden.

En dankzij God almachtig had de voorzienigheid hem behoed.

Hij leek werkelijk voorbestemd om het land te verheffen en de strijd van het volk voort te zetten.

Hij stapte het rijtuig in. Woodbury volgde hem en de paarden draafden weg door de regen. Hij voelde zich niet langer kil, of oud, of moe. Kracht stroomde door zijn aderen. Net als de vorige keer. Twee jaar geleden tijdens een stoombootexcursie naar Fredericksburg. Een gestoorde ex-marineofficier, die hij had ontslagen, had zijn gezicht tot bloedens toe verwond, waarmee de eerste fysieke aanval op een Amerikaanse president in de geschiedenisboeken kon worden bijgeschreven. Hij had naderhand geweigerd een aanklacht in te dienen en zijn veto uitgesproken toen medewerkers hem adviseerden zich altijd te laten omringen door een militaire garde. De pers noemde hem al een koning en zijn Witte Huis een hofhouding. Hij wilde niet nog meer koren op die molen gooien.

Maar nu had iemand hem werkelijk proberen te vermoorden.
Wederom een primeur voor een Amerikaanse president.

Een moordaanslag.

Hij had gedacht dat zoiets meer thuishoorde in Europa en het oude Rome. Een daad gericht tegen despoten, monarchen en aristocraten, niet tegen leiders die door het volk waren gekozen.

Hij keek Woodbury nijdig aan. 'Ik weet wie hiertoe opdracht heeft gegeven. Ze durven mij niet onder ogen te komen. In plaats daarvan sturen ze een gek om hun vuile werk op te knappen.'

'Over wie hebt u het?'

'Verraders,' was het enige wat hij losliet.

En ze zouden er duur voor betalen.

DEEL EEN

1

New York

Zaterdag 8 september, het heden

18.13 uur

Eén fout was niet genoeg voor Cotton Malone.

Hij maakte er twee.

Fout nummer één was zijn aanwezigheid op de vijftiende verdieping van het Grand Hyatt-hotel. Twee dagen geleden had zijn ex-baas Stephanie Nelle hem een e-mail gestuurd met het verzoek hierheen te komen. Ze moest hem spreken, in New York, op zaterdag. Het onderwerp was blijkbaar zo vertrouwelijk dat het alleen onder vier ogen kon worden besproken. En blijkbaar was het belangrijk. Desondanks had hij geprobeerd haar aan de lijn te krijgen. Hij had het hoofdkwartier van de Magellan Billet in Atlanta gebeld, maar van haar assistent te horen gekregen: ‘Ze is nu al zes dagen niet op kantoor. GCO.’

Hij wist wel beter dan te vragen waar ze uithing.

GCO. Geen Contact Opnemen.

Dat betekende: bel mij niet, ik bel jou.

Hij had vroeger in dezelfde situatie gezeten: de agent in het veld, die zelf besliste wanneer hij zich het best kon melden. Die status was echter nogal ongebruikelijk voor het hoofd van de Magellan Billet. Stephanie was verantwoordelijk voor alle twaalf geheim agenten van de eenheid. Haar taak was toezicht houden. Als ze GCO was gegaan, moest ze iets bijzonders op het spoor zijn.

Hij en Cassiopeia Vitt hadden besloten er een weekendje New York van te maken, met een dineetje en een theatervoorstelling, nadat hij

had ontdekt wat Stephanie wilde. Ze hadden gisteren een vlucht genomen vanuit Kopenhagen en ingecheckt in het St. Regis, een paar straten ten noorden van waar hij nu stond. Cassiopeia had het chique hotel uitgekozen en aangezien ze er ook voor betaalde, had hij niet geprotesteerd. Bovendien was het moeilijk mopperen op koninklijke pracht en praal, adembenemende uitzichten en een suite die groter was dan zijn appartement in Denemarken.

Hij had de e-mail van Stephanie beantwoord en haar verteld waar hij logeerde. Vanochtend na het ontbijt lag er bij de receptiebalie van het St. Regis een sleutelkaart voor het Grand Hyatt op hem te wachten, samen met een kamernummer en een briefje.

Kom vanavond om exact 18.15 uur

Hij had zich verwonderd over het woord 'exact', maar beseftte dat zijn voormalige chef leed aan ongeneeslijk obsessief gedrag, waardoor ze een goed leider was en tegelijkertijd nogal irritant. Maar hij wist ook dat ze geen contact met hem zou hebben opgenomen als het niet echt belangrijk was.

Hij negeerde het label met NIET STOREN aan de klink en stak de sleutelkaart in het elektronisch slot. Het lampje sprong op groen en de deur klikte open.

Het interieur was ruim, met een extra groot bed voorzien van stijlvolle paarse kussens. Een eikenhouten bureau met een ergonomische stoel bood ruimte om te werken. De kamer besloeg een hoek van het gebouw: twee ramen keken uit op East 42nd Street en de andere op het westen, richting 5th Avenue. Verder was de kamer ingericht zoals je dat zou verwachten bij een eersteklas hotel in het centrum van Manhattan.

Op twee dingen na.

Hij vestigde zijn blik op het eerste: een of ander mechanisch apparaat, zo te zien bestaand uit aluminium balken, vastgezet als een meccano-set. Het stond midden voor een van de voorramen, links van het bed, naar buiten gericht. Op het stevige metalen onderstel was een rechthoekige kist geplaatst, ongeveer een halve meter bij een meter groot, eveneens van dof aluminium, waarvan de zijkan-ten met bouten aan elkaar waren bevestigd. Voor en achter strekten

zich nog meer balken uit naar de muren; het ene stel lag op de vloer, het andere hing er ruim zestig centimeter boven en leek het toestel op zijn plaats te verankeren.

Was dit wat Stephanie zo belangrijk had gevonden?

Uit de voorkant van de kist stak een korte loop. Afgezien van het losmaken van de zijwanden, leek het niet mogelijk om de binnenkant te onderzoeken. Zowel de kist als het draagstel was voorzien van rasterwerk. Er liepen kettingen langs de volle lengte van de steunbalken, alsof het hele ding was ontworpen om te bewegen.

Hij pakte het andere voorwerp dat hem direct was opgevallen.

Een envelop. Verzegeld. Met zijn naam erop.

Hij keek op zijn horloge. 18.17 uur.

Waar bleef Stephanie?

Buiten hoorde hij het gegil van sirenes.

Met de envelop in zijn hand stapte hij naar een van de ramen en keek veertien verdiepingen naar beneden. Geen verkeer op East 42nd Street. De straat was kennelijk afgezet. Toen hij een paar minuten geleden was gearriveerd, had hij politieagenten zien staan.

Er stond iets te gebeuren.

Hij kende de reputatie van het restaurant, Cipriani, aan de overkant van de straat. Hij was er ooit binnen geweest en herinnerde zich de marmeren zuilen, de met tegels ingelegde vloeren en kristallen kroonluchters. Het voormalig bankgebouw in Italiaanse renaissancestijl werd verhuurd voor feestjes van de elite. Het zag ernaar uit dat er vanavond zo'n evenement zou plaatsvinden – belangrijk genoeg om het verkeer tegen te houden, alle trottoirs te ontruimen en een zestal New Yorkse agenten in te zetten, die voor de elegante ingang stonden te wachten.

Vanuit westelijke richting naderden twee politiewagens met zwaailichten, gevolgd door een kolossale, zwarte Cadillac DTS. Daarachter reed nog een auto van de New Yorkse politie. Op de motorkap van de Cadillac wapperde aan weerszijden een vlaggetje. Een Amerikaanse vlag en het presidentiële vaantje.

Er was maar één iemand die in zo'n wagen rondreed.

President Danny Daniels.

De stoet met auto's kwam tot stilstand voor Cipriani. Portieren gingen open. Drie agenten van de geheime dienst sprongen uit de

Cadillac, speurden de omgeving af en gaven toen een teken. Danny Daniels stapte uit, zijn lange, brede lijf gehuld in een donker pak, een wit overhemd en kobaltblauwe stropdas.

Malone hoorde gezoem.

Hij zag meteen waar het vandaan kwam.

Het mechaniek was tot leven gekomen.

Aan de overkant van de kamer spatte het raam met twee knallen uit elkaar, het glas neertuimelend op het asfalt ver beneden. De koele lucht die naar binnen stroomde, voerde de geluiden mee van een bruisende stad. Raderen draaiden en het onderstel schoof als een telescoop door het lege raamkozijn.

Malone wierp een blik omlaag.

Het uit elkaar spatten van het venster had de aandacht van de geheime dienst getrokken. Hoofden keken omhoog, naar het Grand Hyatt.

Alles gebeurde in een kwestie van een paar seconden.

Raam verdwenen. Kist naar buiten.

Toen een ratelend geluid.

Er werden schoten gelost op de president van de Verenigde Staten.

Agenten drukten Daniels plat tegen het trottoir.

Malone stopte de envelop gehaast in zijn binnenzak en rende naar de overkant van de kamer, waar hij het aluminium frame stevig vastpakte, in een poging de boel te ontwrichten.

Maar er was geen beweging in te krijgen.

Hij zocht tevergeefs naar stroomkabels. Het apparaat was blijkbaar een op afstand bestuurd, krachtig vuurwapen en bleef schieten. Hij zag dat veiligheidsmensen de president terug naar de auto probeerden te manoeuvreren. Malone wist dat zodra Daniels was ingestapt de pantserbeplating hem zou beschermen.

Het toestel spuwde meer kogels uit.

Hij dook door het venster naar buiten, balancerend op het onderstel, en greep de aluminium kist beet. Als hij die heen en weer, of op en neer, kon sjoeren, zou hij tenminste de schietrichting kunnen veranderen.

Hij slaagde erin de loop naar links te forceren, maar de afwijking werd al snel gecorrigeerd door interne motoren.

Nu het vijandelijk vuur kortstondig was afgewend, wisten de lijfwachten Daniels terug in de Cadillac te krijgen, die meteen wegreed.

Er bleven drie mannen achter, samen met de politieagenten die voor Cipriani hadden staan wachten.

Er werden wapens getrokken.

Zijn tweede fout werd nu duidelijk.

Ze begonnen te schieten.

Op hem.

2

Voor de kust van North Carolina

18.25 uur

Quentin Hale kon zich weinig mooiers voorstellen dan witte schuimkoppen doorklieven onder een torenhoog zeil opbollend in de wind. Als zeewater werkelijk door iemands aderen kon stromen, was dat bij hem zeker het geval.

Sloepen, of chialoups, waren in de zeventiende en achttiende eeuw de werkpaarden van de oceaan geweest. Hun brede zeilen maakten de kleine eenmasters vlug en wendbaar, daarbij geholpen door hun lage diepgang en snelle lijnen. De meeste sloepen voerden een bemanning van rond de vijfenzeventig man en veertien stukken geschut. Zijn hedendaagse incarnatie was groter, ruim vijfentachtig meter, en in plaats van hout zorgden de nieuwste composietmaterialen ervoor dat het zeiljacht licht en scherp door het water gleed. Deze schoonheid werd niet verzwaaard door kanonnen. Ze was een streling voor het oog, een balsem voor de ziel – een zeevaartuig gebouwd voor comfort en overladen met speeltjes. Haar luxe hutten boden plaats aan twaalf gasten, en de zestienkoppige bemanning bestond voor een groot deel uit nazaten van vrijbuiters die de familie Hale sinds de Amerikaanse Revolutie hadden gediend.

‘Waarom doe je dit?’ brulde zijn slachtoffer. ‘Waarom, Quentin?’

Hale staaarde naar de man die op het dek lag, geboeid in zware kettingen en opgesloten in een galgkooi, een constructie van platte ijzeren tralies van zeven centimeter breed. Een rond gedeelte omsloot de borst en het hoofd, terwijl de dijen en benen in afzonderlijke omhulsels zaten ingekapseld. Eeuwen geleden waren de kooien op maat ge-

maakt voor het slachtoffer, maar dit was meer een standaardmodel. Afgezien van het hoofd en de kaak kon de man zich niet bewegen en hij was opzettelijk niet gekneveld.

‘Ben je gek geworden?’ riep de man. ‘Je begaat een moord.’

Die beschuldiging liet Hale niet over zijn kant gaan. ‘Een verrader uit de weg ruimen is geen moord.’

De geketende man hield, net als zijn vader en grootvader voor hem, het grootboek van de familie Hale bij. Hij was een accountant die aan de kust van Virginia op een prachtig landgoed woonde. Hale Enterprises Limited omspande de hele wereld en dat vergde de aandacht van bijna driehonderd werknemers. Veel accountants stonden op de loonlijst van het bedrijf, maar deze man werkte buiten het bureaucra- tisch apparaat en hoefde zich alleen te verantwoorden tegenover Hale.

‘Ik zweer het, Quentin,’ schreeuwde de man. ‘Ik heb ze niet meer verteld dan strikt noodzakelijk.’

‘Ik hoop voor je dat dat waar is, want je leven hangt ervan af.’ Hij liet opzettelijk enige hoop doorklinken in zijn woorden. Hij wilde deze man aan het praten krijgen. Hij moest het zeker weten.

‘Ze kwamen met dagvaardingen aanzetten. Ze waren al van alles op de hoogte. Ze zeiden dat als ik niet meewerkte ik naar de gevan- genis zou gaan en alles zou kwijtraken wat ik had.’

De accountant begon te huilen.

Alweer.

Met ‘ze’ bedoelde hij de Internal Revenue Service, de federale be- lastingdienst. De agenten van de afdeling financiële criminaliteit, die op een ochtend Hale Enterprises waren binnengevallen. Ze waren ook bij acht banken door heel het land opgedoken, waar ze inzage eisten in de rekeningen van zowel het bedrijf als Hale. Alle Ameri- kaanse banken hadden meegewerkt. Niet echt verrassend. Er beston- den weinig wetten om de privacy te waarborgen. Daarom waren die rekeningen voorzien van een papierspoor, controleerbaar tot op de laatste cent. Dat was niet het geval bij buitenlandse banken, in het bijzonder die in Zwitserland, waar financiële privacy sinds jaar en dag een landelijke obsessie was.

‘Ze wisten van de UBS-rekeningen,’ riep zijn accountant boven de wind en zee uit. ‘Ik heb alleen die rekeningen met ze besproken. Meer niet. Ik zweer het. Alleen de Zwitserse.’

Hij staarde over de reling naar de kolkende zee. Zijn slachtoffer lag op het achterdek, bij de jacuzzi en het dompelbad, uit het zicht van passerende schippers, maar ze hadden al bijna de hele ochtend gevaren en tot dusver had hij er nog niet één gezien.

‘Wat moest ik anders?’ smeekte zijn accountant. ‘De bank is gezwicht.’

De United Bank of Switzerland was inderdaad bezweken onder de Amerikaanse druk en had, voor de eerste keer in zijn bestaan, meer dan vijftigduizend rekeningen blootgesteld aan buitenlandse dagvaardingen. Geen al te moeilijke beslissing, aangezien er was bedreigd met het strafrechtelijk vervolgen van hun Amerikaanse bankdirecteuren. En zijn accountant sprak de waarheid. Hij had het zelf nagekeken. Ze hadden alleen de hand gelegd op informatie over de UBS-rekeningen. Zijn rekeningen in de andere zeven landen waren ongemoeid gelaten.

‘Ik had geen keus. In godsnaam, Quentin. Wat had ik dan moeten doen?’

‘De Artikelen in acht nemen.’

Iedereen – van de sloepbemanning tot zijn huispersoneel en van de landgoedbewakers tot hijzelf – moest zich aan de Artikelen houden. Dat was het enige wat hen samenbond.

‘Je hebt een eed gezworen en je woord gegeven,’ riep hij vanaf de reling. ‘Je hebt ze ondertekend.’

Wat bedoeld was om zich te verzekeren van de loyaliteit van zijn manschappen. Maar soms werden de Artikelen geschonden en moesten de daders bestraft worden. Zoals vandaag.

Hij staarde weer naar het blauwgrijze water. De *Adventure* had een straffe zuidooster opgepikt. Ze voeren op vijftig mijl voor de kust, in zuidelijke richting, terug naar Virginia. Het DynaRig-systeem werkte perfect. Vijftien vierkante zeilen vormden de moderne versie van de razeilen uit vroeger tijden, met dien verschil dat de ra's niet meer rond de scheepsmast konden draaien maar permanent waren bevestigd. De masten roteerden mee met de wind en bemanningsleden hoefden niet meer hoog in een want te klimmen om de zeilen te strijken. Technisch vernuft zorgde ervoor dat de zeilen in de mast werden opgeborgen en met een elektromotor in minder dan zes minuten konden worden ont-

vouwen. Computers berekenden elke hoek en hielden de zeilen in de wind.

Hij genoot van de zilte lucht en concentreerde zich.

‘Ik wil iets van je weten,’ riep hij.

‘Wat je maar wilt, Quentin. Haal me gewoon uit deze kooi.’

‘Het grootboek. Heb je het daar over gehad?’

De man schudde zijn hoofd. ‘Met geen woord. Niets. Ze legden alleen beslag op de UBS-rekeningen en hebben het nooit over het grootboek gehad.’

‘Is het veilig?’

‘Waar we het altijd bewaren. Alleen jij en ik. Wij zijn de enigen die het weten.’

Hij geloofde hem. Er was tot dusver met geen woord gerept over het grootboek, wat hem enigszins geruststelde. Maar niet helemaal.

De orkanen die hij weldra zou trotseren, zouden veel erger zijn dan de storm die hij in het oosten zag opkomen. Hij voelde niet alleen de hete adem van de Amerikaanse inlichtingenwereld, maar ook die van de belastingdienst en het ministerie van Justitie. Eigenlijk net zoals zijn voorouders, toen koningen en presidenten complete oorlogsvloten lieten uitrukken om jacht te maken op de kapersloepen en hun kapiteins op te knopen.

Hij draaide zich weer om naar de meelijwekkende man in de ijzeren kooi en stapte dichterbij.

‘Alsjeblieft, Quentin. Ik smeeek het je. Doe dit niet.’ De stem klonk snikkend. ‘Ik heb nooit naar de compagnie gevraagd. Het kon me niet schelen wat je deed. Ik hield alleen het grootboek bij. Net als mijn vader. En zijn vader. Ik heb nooit een cent aangeraakt die niet van mij was. We hebben je nooit bestolen.’

Nee, zijn familie niet.

Maar artikel 6 was duidelijk.

Eenieder die de Compagnie schaadt als Geheel, zal ter dood worden gebracht.

Nooit eerder hadden zich zulke dreigende wolken boven het Gemenebest samengepakt. Kon hij de sleutel tot de code maar vinden. Dat zou een eind maken aan alles en dan hoefde hij dit niet te doen. Helaas was het soms de plicht van een kapitein om onaangename bevelen uit te vaardigen.

Hij gebaarde en drie mannen hesen de kooi omhoog, die ze naar de reling sleepten.

De vastgeketende man schreeuwde. ‘Alsjeblieft, doe dit niet! Ik dacht dat ik je kende. Ik dacht dat we vrienden waren. Waarom gedraag je je als een vervloekte piraat?’

De drie mannen aarzelden, wachtend op zijn teken.

Hij knikte.

De kooi werd overboord gegooid en de oceaan verzwolg het offer.

De bemanningsleden keerden terug naar hun post.

Hij bleef alleen achter op het dek, met zijn gezicht pal in de wind, en overdacht de laatste belediging van de boekhouder.

Een vervloekte piraat.

Zeemonsters, hellehonden, vrijbuiters, zeerovers, korsaren, boekaniers, overtreders van alle menselijke en goddelijke wetten, duivels in hoogsteigen persoon, satansgebroed.

Allemaal omschrijvingen voor piraten.

Was hij er zelf een?

‘Als ze zo over mij denken,’ mompelde hij, ‘waarom ook niet?’

Van Steve Berry verschenen eveneens bij De Fontein:

De Amberzaal (2004)

De Romanov voorspelling (2005)

Het derde geheim (2006)

De erfenis van de Tempeliers (2007)

De Alexandrië-connectie (2008)

Het Venetiaans bedrog (2009)

Het geheim van de kathedraal (2010)

Het complot van Parijs (2011)

De tombe van de keizer (2012)

Het Columbus mysterie (2013)

Eerste druk mei 2014
Tweede druk juli 2014
Derde druk augustus 2014
Vierde druk oktober 2014

© 2011 Steve Berry
© 2014 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met Ballantine Books, een imprint van The Random House Publishing Group, onderdeel van Random House LLC, New York

Oorspronkelijke titel *The Jefferson Key*
Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books
Vertaling Gert-Jan Kramer
Omslagontwerp Bureau Beck, Amsterdam
Omslagfoto © iStock
De plattegrond van Monticello op pag. 242 is overgenomen met toestemming van Monticello/
Thomas Jefferson Foundation, Inc.
Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 3596 5
ISBN e-book 978 90 261 3597 2
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

De Jefferson Code is een fictief verhaal, waarin echter ook personen en locaties voorkomen die echt (hebben) bestaan. Zie voor een uitgebreide verantwoording van de auteur zijn Nawoord op pag. 469 e.v.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.